

Somnul durerii

Adriana Birau

Lăsați-mă să dorm vreo zece ani și nouă zile
Și calendare să nu mai văd deloc în somn.
Să amorteșc în coma de abis, iar timpul
Să se topească într-un moment pierdut în gol.
În gaură de neant să intru ca-n nămol,
Să mă înnece în negru și în moale,
Să uit să mai respir văzduhul inodor,
Să mă prefac în fumul de țigară.
De ce să nu uităm puțin de noi
Și să ne diluăm în stele și planete?
Să-mi scot din cap că număr e și cifra doi
Și că în lume toate au pereche...
Lăsați-mă să dorm un vis urât și acru
Și să zăresc o gaură de iad,
În care demonii încearcă să digere
Un sentiment frumos, profund și sacru.
Să dorm... să dorm... o liniște profundă
Unde n-auzi nimic și nici nu speri
Să vină vreun ecou sau vreo pierdută undă
Care să-ți strice frecvența de tăceri.
În scrum să mă prefac și-apoi nimic să fiu,
Atingeri să nu simt, să stau ca o cenușă
Ce-a ars-o realitatea și când atunci pe ușă
Tu ai plecat... Atât de chipeș și de viu!